

① Darek si najednou uvědomil, že Emino fňukání ustalo. Vzhlédl. Seděla nad sešitem a strnule zírala na roztrženou stránku. Po tvářích se jí koulely slzy.

„Proč brečíš?“ zeptal se. Navenek klidně, ale v mozku se mu zapnul alarm. Báł se Eminých slz. Někdy nic vážného neznamenalý, ale tu a tam bývaly předzvěstí neutišitelných záchvatů pláče. Ema se při nich stočila do klubička, zacpala si uši, celá se třásla, občas se i počurala. Matka si v takových chvílích vždycky dovedla poradit. Trpělivě u Emy seděla, tiše na ni mluvila, hladila ji, prsty jí pročešávala vlasy. Nakonec se Ema vždycky uklidnila. Sundala ruce z uší, otupěle si sedla, vypila sklenici vody, nechala si umýt zarudlé oči. Rychle pak na všechno zapomněla a do tváře se jí vrátil úsměv.

② „Co je? Proč řveš?“ opakoval Darek pořád stejným klidným tónem. Dokonce přidal špetku znuděnosti, aby dal najevo, že se vůbec nic neděje. „Kvůli výkresu?“

Ema mlčky přikývla. Dvě slzy jí skápły na sešit a udělaly na papíru tmavou ležatou osmičku. Darka mimoděk napadlo, že připomíná znak pro nekonečno. Přepadla ho náhlá stísněnost, jako by se mu smyčka nekonečna stáhla kolem krku. Nekonečná hra na klid, nekonečné vysedávání s Emou nad úkoly, nekonečná změř čar, která nemá smysl. Aspoň on v něm žádný neviděl. A Ema nejspíš taky ne. Aby se o tom přesvědčil, udělal jednou pokus. Nechal si od ní vysvětlit, co která nakreslená linka znamená, a pak se jí na to zeptal znovu, po několika hodinách. Buď odpovídala něco úplně jiného, anebo lhostejně krčila rameny. Ztratila ke svému obrázku klíč, přestal jí zajímat. Zato cizí obrázky, profesionální a zdařilé, hrály v jejím životě důležitou roli. Dokázala si celý večer prohlížet komiksy nebo ilustrace v knížkách a pronášela k tomu své mumlitání.

„Víš co? Přestaň brečet, mám nápad,“ řekl. „Vytrhni tu stránku!“

Věděl, že kdyby to udělal sám, Emu by to rozlítostnilo ještě víc. Takhle to mohla brát jako zábavu.

„Úplně?“ zahuhlala. „Pryč?“

„Jo, ať je pryč! Šup!“ zavelel. Ráznost v jeho hlase jí dodala důvěru. Poslušně natrženou stránku vytrhla. Darek ji zmačkal a strčil do kapsy.

„A je to! Teď učitelka nepozná, že jsi to vymamlasila,“ řekl. „Stejně to byla hnusná čarodějnice. Copak neumíš nic hezčího?“

„Princeznu?“ kuňkla.

„Třeba.“

Ema se na Darka bezmocně podívala.

„Ale já ji neviděla! Nevíím...híím,“ zabědovala a z očí se jí vyhrnula další várka slz, „jakou má nohu!“

Darek se uchechl.

„Nohu? Já myslel, že princezny mají dvě nohy. Tahle měla jenom jednu? Jako pan Havlík?“

SESTRA

EMA

PROCHAŹKOVÁ, IVA:
UZLY A POMERANĚ
PRAHA: ALBATROS,
2011, S. 53-54.

③ „Měla dvě nohy,“ odpověděla Ema po krátkém uvažování. „Ale jenom jednu botu. Červenou. Ta druhá zůstala... zůstala v krámě... když ji čarodějnice zaklela. A princeznin muž byl švec...“

Už nebrečela. Tiskla si pěst k čelu a snažila se rozpomenout na jednotlivosti příběhu, který ve škole četli. Darkovi se mezitím rozbřeslo, o jakou pohádku jde. Matka jim ji asi před dvěma roky předčítala právě v tomhle pokoji od začátku až do konce a Ema tenkrát s napětím poslouchala. Jenže to dávno zapomněla. Dva roky pro ni byly celá věčnost – nedala se vtěsnat do paměti.